

Reinterpretant les pedres

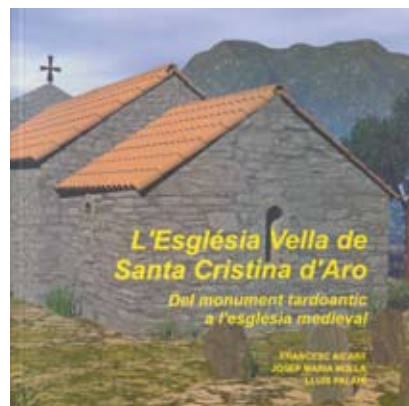
ÀNGEL JIMÉNEZ

Josep Pla admirava les persones apassionades per estudiar les societats que ell titllava de mudes. L'escriptor es referia a aquelles que han deixat vestigis de pedra, ceràmica i metalls, però cap testimoni escrit del seu pas per la Terra. Entre aquests estranys savis, a l'Empordà Pla hi comptava Lluís Esteva i Cruañas (1906-1994). I és cert. Les restes que es trobaren a Santa Cristina d'Aro l'any 1962, no gaire lluny de l'actual església, van atreure poderosament l'atenció d'aquest arqueòleg guixolenc, el qual –amb Miquel Oliva, Joan Sanz, Pere de Palol i Francesc Riuró (mort el 2008)– hi portà a terme diverses campanyes d'excavació fins al 1966. Llavors, com ara, la recerca arqueològica exigia un treball en equip, ateses la seva duresa i complexitat tècnica en una època tan costerosa. L'entusiasme comú va llimar qualsevol diferència personal i van arribar a la conclusió que es tractava d'una basíli-

FRANCESC AICART,
JOSEP M. NOLLA
I LLUÍS PALAHÍ

L'Església Vella de Santa Cristina d'Aro. Del monument tardoantic a l'església medieval

Ajuntament de Santa Cristina d'Aro / Institut de Recerca Històrica de la Universitat de Girona. Girona, 2008.
266 pàgines.

ca paleocristiana del s. iv o v, de nau única, amb una capçalera lleugerament trapezoïdal, i amb un cementiri al seu voltant. Així, durant molts anys, és com es va interpretar el jaciment que s'havia donat a conèixer el maig de 1962. La primera feina, de conservació i consolidació, va ser important

per contextualitzar-lo i reinterpretar-ne la informació més tard. Ho va fer el mateix Lluís Esteva, i s'hi afegiren joves investigadors amb coneixements tècnics i de camp més específics i integrals: Josep M. Nolla, Jordi Sagrera i el guixolenc Francesc Aicart, els quals, en aprofundir-hi, veieren en aquells vestigis la cambra principal amb vestíbul d'un petit edifici funerari vinculat, probablement, a una vil·la romana, i l'origen d'un petit cementiri. Finalment, l'abril de 2007, s'hi ha excavat de nou i se n'ha rellegit tota la documentació anterior. Aquests treballs han confirmat que es tracta d'un mausoleu baiximperial, precedit d'una cambra per la qual s'hi accedia, que en un moment no precisat es va ampliar per bastir-hi una església preromànica, medieval. A la necròpolis, s'hi han trobat més tombes dels segles vii al x, datació que coincideix amb la de l'església. Els arqueòlegs Lluís Palahí Grimal, Josep M. Nolla i Francesc Aicart han coordinat els darrers treballs, que han estat integrats amb altres recerques paral·leles.

Un bon equip d'historiadors amb el suport i la col·laboració d'estudiants de la UdG, la difusió ben il·lustrada dels resultats de la recerca i un ajuntament –el de Santa Cristina d'Aro– que aposta per la cultura han fet realitat l'edició d'un llibre excel·lent de la història de la vall d'Aro.

JOAN ALEMANY I OLIVERES

Butaca de galliner

Diputació, Ajuntament de Banyoles i Consell Comarcal. Banyoles, 2008.
136 pàgines.

Narració de les vivències, a cavall entre la realitat i la ficció, de Quim del Quintà de Dalt, un protagonista imaginat per l'autor que vivia en una masia a sota de Rocacorba. El record d'unes formes de viure que els temps ja s'han endut.

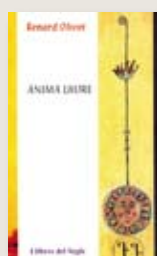

DIVERSOS AUTORS

Paisatge i salut

Observatori del Paisatge. Generalitat de Catalunya. Olot, 2008. 450 pàgines.

Un llibre col·lectiu que explora les relacions entre el paisatge, la qualitat de vida i el benestar individual i social des d'una nova perspectiva interdisciplinària. Contribucions d'experts en arquitectura, geografia, medicina, psicologia ambiental i altres àmbits.

RENARD OLIVOT

Ànima lliure

Llibres del Segle.
Gaüses (Empordà), 2008.
151 pàgines.

L'autor (Girona, 1969) narra el camí de rerefons espiritual de dos joves que persegueixen una noia d'aigua. Els protagonistes viuran un profund retrobament amb ells mateixos i amb l'univers màgic dels orígens. Una obra enigmàtica i sorprenent.